

# PŘÍLOHA PRO ANIMÁTORA

## CITÁTY Z PÍSMÁ

Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý. (Gn 1,31)

Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. (Ž 139)

Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno. (...) Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? (Ž 139)

Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. (Mt 11,29)

Vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se. (Lk 24,39)

Když tomu (že je vzkříšený) pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi. (Lk 24,41-43)

V pravici držel sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč; jeho vzhled jako když slunce září v plné své síle. (Zj 1,16)

Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý; ale on vložil na mne svou pravici a řekl: „Neboj se. Já jsem první i poslední... (Zj 1,17)

Obrátil jsem se, abych viděl, kdo se mnou mluví. A spatřil jsem Syna člověka, (...) jeho oči byly jako plamen ohně. (srov. Zj 1,12-14)

Ježíšovi vstoupily do očí slzy. Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“ (Jan 11,35-36)

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. (Jan 1,1)

Všechno povstalo skrze ně (Slovo) a bez něho nepovstalo nic, co jest. (Jan 1,3)

Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. (Jan 1,3-5)

Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. (Jan 1,9-10)

Pak vyšel a spatřil celníka jménem Levi, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou.“ Levi nechal všeho, vstal a šel za ním. (Lk 5,27)

Když se blížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. (Lk 7,12-15)

Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. (Jan 9,1-3)

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Tam byl muž jménem Zacheus, vrchní celník a veliký boháč; toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit. Běžel proto napřed a vylezl na moruši, aby ho uviděl, neboť tudy měl jít. Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: „Zachee, pojď rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl a s radostí jej přijal. (Lk 19,1-6)

Ježíš se zvedl a řekl jí: „Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ (Jan 8,10-11)

Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. (Jan 8,12)

On se však obrátil, podíval se na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z cesty, satane; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“ (Mk 8,33)

Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. (...) O něco dále uviděl jiné dva bratry, Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť; a povolal je. (Mt 4,18-21)

A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Buď dobré mysli, synu, odpouštěj se ti hříchy.“ (Mt 9,2)

Když šel Ježíš odtud dál, viděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. (Mt 9,9)

Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. (Mt 9,36)

Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto. I uzdravoval jejich nemocné. (Mt 14,14)

Vtom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozevřená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj. (Mk 1,10)

Když Ježíš viděl, že se sbíhá zástup, pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ (Mk 9,25)

Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. (Mk 10,14)

Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ (Lk 7,13)

Řekl jim: „Viděl jsem, jak satan padá z nebe jako blesk“. (Lk 10,18)

Když Ježíš viděl, jak se zarmoutil, řekl: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství! (Lk 18,24)

Uviděl i jednu nuznou vdovu, jak tam hodila dvě drobné mince... (Lk 21,2)

Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl. (Jan 1,18)

Řekl mu Natanael: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Dříve než tě Filip zavolal, viděl jsem tě pod fíkem.“ (Jan 1,48)

Já mluvím o tom, co jsem viděl u Otce... (Jan 8,38)

Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil... (Jan 11,33)

A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,42-43)

Ježíš se obrátil a spatřiv ji, řekl: „Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila.“ A od té hodiny byla ta žena zdráva. (Mt 9,22)

Když to Ježíš uslyšel, podivil se, obrátil se k zástupu, který ho následoval, a řekl: „Pravím vám, že tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli.“ (Lk 7,9)

Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: „Pohleď na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. (Lk 7,44)

Obrátil se a pokáral je: „Nevíte, jakého jste ducha.“ (Lk 9,55)

Šly s ním velké zástupy; obrátil se k nim a řekl: (...) Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. (Lk 14,25-27)

Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: „Co chcete?“ Řekli mu: „Rabbi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?“ (Jan 1,38)

Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“ (Mt 19,26)

Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno.“ (Mk 10,27)

On na ně pohleděl a řekl: „Co tedy znamená slovo Písma: ‚Kámen, který stavitelé zavrhnli, stal se kamenem úhelným‘? (Lk 20,17)

Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra; a Petr se rozpomenul na slovo, které mu Pán řekl: „Dřív než dnes kohout zakokrhá, zapřeš mne třikrát.“ (Lk 22,61)

Přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohleděl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr).“ (Jan 1,42)

On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. (Kol 1,13)

V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů: On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření... (Kol 1,14-15)

Neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (Kol 1,16)

On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem. (Kol 1,17-18)

...aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích... (Kol 1,20)

I vás, kteří jste dříve byli odcizeni a nepřátelští Bohu svým smýšlením i zlými skutky, nyní s ním smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony. (Kol 1,21-22)

Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ (Mk 10,21)

I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí... (Lk 1,7)

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. (Jan 10,11-16)

Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (Jan 20,26-29)

Ježíš spatřil Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti.“ (Jan 1,47)

Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. (Jan 14,8-9)

Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ (...) Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. (Jan 14,8-10)

## CITACE ZNALCŮ IKON

Tytéž oči, které hledí do Božího srdce, viděly trpící srdce Božího lidu a zaplakaly (srov. Jan 11,35). (H. Nouwen)

„Když jsem uviděl ikonu Krista od Andreje Rubleva, viděl jsem, co jsem nikdy předtím neviděl, a pocítil jsem, co jsem nikdy předtím necítil. Okamžitě jsem pochopil, že moje oči zakusily mimořádné požehnání.“ (H. Nouwen)

„Viděl jsem v této ikoně poškozenou podobu, nejlaskavější lidskou tvář a oči, které pronikají srdce Boží i všechna lidská srdce.“ (H. Nouwen)

Tyto oči tvoří střed ikony. Mohly bychom říci, že „Ježíš, to jsou samé oči.“ (H. Nouwen)

Vidíme oči Boha, který vidí s láskou i naše nejskrytější zákoutí. Jeho zrak je na nás upřen se soustředěnou pozorností a touhou pohlédnout do našeho srdce a pochopit jej. (Dyominová)

Před touto ikonou se ocitáme Spasiteli tváří v tvář, díváme se přímo do jeho očí a cítíme jeho blízkost. (M. V. Alpatov)

Ježíš je úplným zjevením Božím, „obraz neviditelného Boha“ (Kol 1,15). Pohlédnout do Ježíšových očí je naplněním naší nejhlubší touhy. (H. Nouwen)

Jsou to oči toho, kdo je „světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem (...) skrze něho všechno je stvořeno“ (Nicejské vyznání víry). (H. Nouwen)

Ale Kristovy oči, které vidí nádheru Božího světla, jsou stejné oči, které viděly poníženost Božího lidu. Stejně oči, které pronikají věčné tajemství Boha, také viděly nejhlubší podstatu mužů i žen, stvořených k Božímu obrazu. (H. Nouwen)

Kristovy oči viděly Šimona, Ondřeje, Jakuba, Filipa, Natanaela i Leviho a povolaly je k učednictví. Viděly Marii Magdalenu, naimskou vdovu, chromé, malomocné i hladový zástup a nabídly jim uzdravení a nový život. Viděly smutek bohatého mladíka, strach učedníků na jezeře, opuštěnost své matky pod křížem a zármutek žen u hrobu. (H. Nouwen)

Viděly neplodný fíkovník, znesvěcený chrám i nevěrné město Jeruzalém. Viděly také víru: víru mužů, kteří spustili svého chromého přítele střechou dolů, víru kananejské ženy, která prosila o drobky z jeho stolu, víru římského setníka, jehož služebník ochrnl a měl velké bolesti, víru slepého Bartimaia prosícího o smilování, a víru ženy trpící krvotokem, která se dotkla jeho šatu. (H. Nouwen)

„Ten, jenž bez ustání nazírá bezmeznou Boží dobrotu, přišel na svět, viděl, jak byla na kusy rozbitá lidským hříchem, a byl pohnut soucitem. Tytéž oči, které hledí do Božího srdce, viděly trpící srdce Božího lidu a zaplakaly (srov. Jan 11,35). Tyto oči, které hoří jako plameny ohně pronikajícího nitro samého Boha, v sobě nesou také oceány slz nad zármutkem lidí všech dob a všech zemí. To je tajemství očí Krista Andreje Rubleva.“ (H. Nouwen)

„Vidět tuto tvář je hluboká zkušenost. Skrze trosky našeho světa vidíme prosvítat zářící Ježíšovu tvář - tvář, kterou nemůže s konečnou platností zničit žádné násilí, žádná zkáza či válka. Vidíme jeho laskavé lidství, které nás žádá, abychom odložili svůj strach a s důvěrou a láskou přistoupili k němu. (H. Nouwen)

Vidíme jeho oči, oči, které pronikají nejen Boží nitro, ale také nesmírnost lidského utrpení během celých dějin. Patření na Krista nás tak vede k Božímu srdci, a zároveň i k srdci všeho, co je lidské. Je to posvátná událost, v níž se kontemplace a láska slévají v jedno a v níž jsme připravováni pro věčný život, jímž je nazírání Boha.“ (H. Nouwen)

## BOŽÍ POHLED NÁS PROMĚŇUJE

Milona von Habsburg popisuje setkání s Bohem v roce 1984, kdy stoupala v Medjugorje na horu Križevac a únavou už nemohla dál – sedla si a v tu chvíli jí zcela obklopila jeho milost, vypadala jako jiskřící zahuštěný vzduch, který je všude a dívá se na ni jako nikdo jiný nikdy předtím: s milosrdnou láskou, něžností a nezištností. Když se probírala, zjistila, že se už nepoznává, že NEVÍ, KDO JE, protože už byla NĚKÝM JINÝM. Předtím byla tou, která si musí svůj život vyřešit, najít a dobýt, teď byla tou, která je milovaná. (podle vyprávění M. von Habsburg)